

ת"פ 17309/05/21 - מדינת ישראל נגד ירון ריכטר,

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 17309-05-21 מדינת ישראל נ' ריכטר ואח'
בפני כבוד השופטת נורית הרצמן אבי-יצחק

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר

המאשימה

נגד

1. ירון ריכטר, ע"י ב"כ עוה"ד גיל פרידמן
2. גלעד מעלם, ע"י ב"כ עוה"ד בנימין סעדון

הנאשמים

הכרעת דין

רקע עובדתי

ביום 9.5.21 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם, בצוותא, עבירות של **פגיעה בשמורת טבע** לפי סעיפים 30(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 (להלן - **חוק גנים לאומיים**); **פגיעה בחי בשמורה** לפי תקנה 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים; וכן עבירה של **דיג ללא רישיון דיג**, לפי סעיף 3(4) יחד עם סעיף 10(1) לפקודת הדיג, 1937.

כמו כן, **נאשם 2** מואשם בעבירה של **איסור הכנסת כלים ומכשירים**, לפי סעיף 4(ב) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.9.20 עסקו הנאשמים בדיג בשמורת הטבע המוכרזת ים גדור באזור היישוב מכמורת (להלן - **השמורה**) באמצעות רשת זריקה השייכת לנאשם 2 והוכנסה על ידו לשמורה, וזאת מבלי יש בידיהם רישיון דיג אישי.

בישיבת הקראת כתב האישום שהתקיימה בפני כב' השופט א' קפלן ביום 18.11.21 כפרו הנאשמים, באמצעות באי-כוחם, בעובדות כתב האישום, למעט העבירה של העדר רישיון דיג בה הודו. הנאשמים חלקו על מקום הדיג והשילוט במקום שבו בוצע. התיק נקבע לשמיעת ראיות, שנשמעו בפני המותב הנוכחי, לאחר העברת התיק בהחלטת כב' סגנית הנשיאה מיום 7.3.22.

לאחר תום פרשת התביעה, שנשמעה במלואה ביום 30.5.22, הועלתה מטעם שני הנאשמים טענת "אין להשיב לאשמה" אשר נדחתה בהחלטת מיום 28.8.22.

ביום 29.8.22 נשמעה פרשת ההגנה במלואה, וכן סיכומי הצדדים.

ראיות המאשימה

בפרשת התביעה העידו **גיא לויאן** - מנהל מרחב ים מרכז ברשות הטבע והגנים (להלן - **רט"ג**), ו**ד"ר רות יהל** - אקולוגית הרט"ג, וכן הוגשו מסמכים שערכו (דוחות פעולה ועיכוב, הודעות הנאשמים), תמונות שצילם גיא לויאן (**ת/2**), ומפה שהפיק (**ת/4**), וכן תעודות עובד ציבור.

העד **גיא לויאן** כתב בדו"ח הפעולה **ת/1** כך (ההדגשות הוספו):

"בתאריך 2.9.20 בסמוך לשעה 07:50 במהלך פיקוח בשמורת טבע חוף וים גדור הבחנתי בשני אנשים עומדים על קו המים בשטח השמורה הימית כשהם מחזיקים רשת זריקה. אחד מהחשודים שזוהה מאוחר יותר כירון ריכטר זרק את הרשת למים ולאחר מכן אסף אותה".

העד הבהיר בעדותו כי ראה במו עיניו את הרשת נזרקת למים ונאספת, והסביר את שצילם בתמונות **ת/2**: **"ב-6 מהתמונות רואים את הנאשמים כשהם עוסקים בדיג עם הרשת, רואים אותם על החוף כשהם מסדרים אותה על הזרוע בין הזריקות, כדי שהיא תהיה מסודרת בהנפה כשזורקים אותה למים. בתמונה האחרונה - הפרושה על עמוד שלם, רואים את הרשת כשהיא פרוסה על החוף לאחר שכבר ניגשנו אליהם"** (עמ' 4 לפרוט', ש' 3-5). בחקירתו הנגדית הבהיר כי ראה את הרשת נזרקת למים ונאספת ולא צילם תמונה מהשלב הזה, בשל מגבלת של שדה ראייה. את נאשם 2 ראה מתעסק עם הרשת, אך זה לא תועד בתמונה (עמ' 7 ש' 26-29).

לויאן התייחס בעדותו לשלטים הרבים הקיימים בשמורה, שחלקם אף צולמו על ידו ביום האירוע (**ת/3**) בהם מפורט המותר והאסור בשטח השמורה - בליווי פיקטוגרמות (ציורים הממחישים את האיסורים), לרבות איסור הדיג, וציין **"זו אחת השמורות הכי משולטות שיש לנו.... השלטים למעשה מוצבים לכל אורך השמורה"** (עמ' 4 לפרוט', ש' 11-16).

באשר למפת התצ"א **ת/4**, הבהיר כי הוא הפיק אותה וסימן בנעיצות את המקום בו הנאשמים עמדו ואת המקום אליו השליכו את הרשת בתוך המים.

בחקירתו הנגדית ציין כי קיים שילוט כ-100-150 מטר צפונית לנקודה בה היו הנאשמים ו-100-200 מטר דרומית לה, תוך שהבהיר כי במקום הספציפי שבו דגו הנאשמים, אין שלטים (עמ' 8 ש' 2-5).

בחקירתו הנגדית הבהיר העד לגבי הרשת בה דגו הנאשמים כי **"זו היתה רשת זריקה. יש שקוראים לזה טראחה,**

שבאכה, ורשת זריקה כהגדרתה בפקודה ובתקנות. זו רשת דיג". במענה לטענה שהטיח ב"כ נאשם 1 לפיה מדובר ברשת שטובה בעיקר כשזורקים אותה מספינה ולא מהחוף, השיב: **"זה הדבר הכי רחוק מהמציאות ששמעתי. רשת זריקה נזרקת אך ורק מהחוף. היא משמשת בעיקר לדגים קטנים, תופסים איתה בד"כ כמויות אדירות של דגים קטנים. המחירים משתנים בהתאם לאיכות"** (עמ' 5 לפרוט').

במסגרת עדותה של **ד"ר רות יהל**, האקולוגית הימית של רט"ג בים התיכון, הוגש דו"ח פעולה שערכה לגבי האירוע (**10/ת**) וכן חוות דעתה (**11/ת**) בנושא שמורות טבע ימיות, הנזקים הנגרמים בשל דיג בשמורות טבע ימיות, ניתוח הגורמים המאפשרים הצלחתה של שמורת טבע ימית, שביניהם היותה שמורת "אל-געת" **ורמת אכיפה גבוהה שהוכחה כגורם מפתח** ביעילות ובהשגת מטרות השמורות.

בתעודת עובדת ציבור מאת **מתכנת מחוז מרכז גב' מירה הולדר-אבנרי - 12/ת**, שהוגשה בהסכמה, צוין כי מיקום האירוע שצוין על ידי גיא לויאן מצוי בשמורת טבע מוכרזת לפי חפאג/1263.

בתע"צ מאת **חגי נויברגר, ממונה אכיפה במשרד החקלאות - 13/ת**, שהוגשה בהסכמה, צוין כי בדיקה במערכת הרישיונות של אגף הדיג במשרד העלתה שבמועד האירוע שני הנאשמים לא היו בעלי רישיונות דיג.

פרשת ההגנה וגרסאות הנאשמים

הנאשם 1 - ירון ריכטר

נאשם 1 בחקירתו **5/ת** שנערכה על ידי גיא לויאן במקום האירוע, נשאל לגבי מעשיו בחוף הים וסיפר: **"... ישבתי על החוף ואז ראיתי שגלעד עם רשת דיג ואז הסתכלתי מה הוא עושה, התעניינתי והוא ניסה ללמד אותי להשתמש".** לשאלה אם הצליח לתפוס דגים עם הרשת, השיב בשלילה ולשאלה אם גלעד הצליח לדוג ולתפוס דגים השיב שלא ראה. לשאלה של מי הרשת השיב **"של גלעד"**. לשאלה כמה פעמים זרק את הרשת השיב **"פעמיים אולי"**. בסוף חקירתו ביקש להוסיף **"הרשת לא שלי מעולם לא דגתי, מעולם לא תפסתי דג, הגענו בלילה, קמתי בבוקר וראיתי את הרשת לא הבנתי מה זה וזהו"**. עוד ציין הנאשם במענה לשאלות הפקח כי אין לו רישיון דיג ולא ידע שזו שמורת טבע ימית.

אף בעדותו בבית המשפט הודה נאשם 1 כי הוא ונאשם 2 זרקו את הרשת יחד למים, תוך שניסה למזער את חלקו:

"כשנסעתי לשם לא היו לי מחשבות לדוג. לא הבאתי איתי ציוד דיג וגם אין לי ציוד דיג. מעולם לא החזקתי חכה... בבוקר קמנו התעוררנו והסתכלתי על הים וראיתי את גלעד במים ואמרתי לו שלום. ראיתי אותו מתעסק עם משהו ולא הבנתי בדיוק מה זה. זה היה רשת שזרקנו אותה למים. זה היה יכול להיות כל אחד אחר ולא אני... הוא לימד אותי איך לזרוק את הרשת" (עמ' 11 לפרוט' ש' 19-24).

נאשם 1 העיד כי הפקחים הגיעו לא הרבה זמן אחרי שהתעסקו עם הרשת ולא תפסו דגים. עוד ציין כי לא ידע שקיים רישיון דיג, לא ראה שילוט האוסר לדוג, איש לא אמר לו שאסור לדוג (עמ' 12 לפרוט').

בחקירתו הנגדית לב"כ נאשם 2 שינה גרסתו וטען כי כשפגש את גלעד (נ' 2) "זה היה על החוף ולא על המים" ולשאלה אם היה שלב שנכנסו למים השיב בשלילה.

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה, כשהוטחו בו דברי נאשם 2 בחקירה באשר לדגיגונים שנתפסו, טען נאשם 1: "לא זוכר. לא נגעתי בהם. לא ראיתי גם דג" (עמ' 12 לפרוט' ש' 28-29).

הנאשם 2 - גלעד מעלם

נאשם 2 בחקירתו ת/6 הודה "זרקתי רשת פה". במענה לשאלה מי עוד דג איתו השיב "חבר, ירון, לימדתי אותו איך לזרוק את הרשת" ולשאלה אם תפסו דגים השיב "תפסנו דגיגונים והחזרנו אותם למים". באשר לשאלה של מי הרשת השיב במפורש "שלי" ובהמשך נשאל: "ש: של מי הרשת השנייה שמצאתי במאהל? ת: זה משהו שמצאתי". הנאשם אמר שהוא יודע שאסור לדוג בשמורת טבע, אך לא ידע שדג בשמורת טבע ימית. "לא ידעתי שזו שמורה לא היה שום שלט שמעיד על זה הגעתי בלילה וזה מה שעשיתי בבוקר ואם הייתי יודע לא הייתי עושה את זה". באשר לשאלה אם יש לו רישיון דיג, השיב בשלילה והוסיף כי לא ידע שצריך.

בעדותו בבית המשפט תיאר נאשם 2 את הדברים כך (עמ' 14 לפרוט' ש' 7-16):

"הגענו בערב בלילה חנינו בחניה מסודרת. לא ידענו שאנחנו מגיעים לשמורת טבע ולא היה שלט וקל וחומר לא היה שלט שאסור לדוג. מהחנייה לאוהל מצאתי שתי רשתות. בבוקר קמתי לימדתי את ירון לזרוק רשת. עמדנו באזור האוהל ופשוט זרקנו אותה. אף פעם לא זרקתי רשת לפני זה. ראיתי סרטון איך זורקים רשת... למדנו ביחד לזרוק אבל לא כזה הצלחנו. באמת בעדות אמרתי שתפסתי דגיגונים אבל פשוט המים סחפו איתם את הדגים והם נתפסו סביב הרשת שדי צנחה עליהם. הם השתחררו והרמתי את הרשת. הרשת הייתה נראית מאוד הרוסה וכבדה. אני לא מבין ברשתות. היינו במרחק של בערך 20 מ' מהשמורה ואפשר לראות לפי המפה שהפקח הביא. היינו ממש על החוף וזרקנו לחלק הרטבטב הזה... אפשר לראות מהנקודה שהוא נעץ שזה 20 מ' מהשמורה..."

עוד הוסיף נאשם 2 "לא חשבנו על דיג באנו ליהנות עם החברים ולעשות קמפינג. לא באנו עם ציוד, לא פיתיון לא דלי ולא שום דבר. אלו רשתות שמצאתי ולא ידעתי שזו שמורת טבע, לא ידעתי שאסור לדוג" (עמ' 14 ש' 17-19).

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה, כשהתבקש נאשם 2 להסביר את הסתירה בגרסאותיו בנוגע לרשת בה השתמש, שבחקירתו הודה שהיא שלו (להבדיל מהרשת השנייה אותה טען שמצא במקום) ובעדותו בביהמ"ש טען שמצא את שתיהן, השיב בשאלה "משהו שאתה מוצא זה לא שלך?" ועוד טען שבאירוע עצמו נחקר בשמש, היה לו חם ולא נעים כשכל החברים הסתכלו עליו נחקר.

נאשם 2 הכחיש שזרק את הרשת למים ובאשר לתפיסת הדגיגונים בה הודה בחקירתו, אין לי אלא להביא את תשובותיו במלואן (עמ' 15 לפרוט'):

ש. זרקת את הרשת למים?

ת. לא.

ש. לא תפסת דגיגונים ברשת במים?

ת. אמרתי שכן.

ש. תפסת את הדגיגונים באמצעות טלפתיה מבלי שזרקת את הרשת למים?

ת. כמו שהסברתי אני זרקתי את הרשת לחוף והמים הביאו את הדגים לחוף.

ש. הדגיגונים קפצו לרשת?

ת. אתה מכיר כשגל בא אליך? יש חלקים בים שהדגים באים מהגל ויוצאים דגים וקונכיות. הרגל שלי לא היינו במים.

ש. אלה דגיגונים ששוחים בים או בחול?

ת. נראה לי שאלה דגיגונים ששוחים בים.

כשהתבקש נאשם 2 להסביר את הסתירה בין גרסתו לגבי תפיסת הדגיגונים לבין גרסת נאשם 1 שהכחיש זאת, טען "באחת הזריקות זרקנו את הרשת, הלכתי להרים אותה, ראיתי שם שני דגיגונים שירון לא ראה אותם, קטנים, והגיגוני שהוא לא ראה את זה". לשאלת המשך האם נאשם 1 היה אתו בזריקת הרשת, כשאסף את הדגיגונים ושחרר אותם, השיב: "אפילו את זה אני לא יודע. לא זוכר. הוא הלך, בא". (עמ' 15 לפרוט').

עדות גב' ספיר מועלם - אשת נאשם 2

אשתו של נאשם 2 העידה במסגרת פרשת ההגנה, לאחר שנכחה באולם בעת עדותו של נאשם 1 ובחלק מעדותו של נאשם 2, מצב שבהחלטתי ציינתי כי יובא בחשבון לעניין משקל עדותה.

גב' מועלם העידה כי כשנכנסו לחניה ראו שלט "אבל הכל שם היה מחוק בשלט, לא היה רשום שם כלום". עוד הוסיפה העדה כי כאשר הגיעו למקום לאחר תקופה, ראו שהוסיפו שלט ולא היה רשום שם שום דבר שקשור לדיג. בחקירתה הנגדית, במענה לשאלה לגבי האיסור להימצא בשמורות טבע בלילות, טענה שהגיעו למקום בעקבות מיקום "נעץ" שמישהו שלח בקבוצת הוואטסאפ של החברים ולא ידעה כי מדובר בשמורת טבע (עמ' 17 - 18 לפרוט').

סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה, עו"ד אסף תומר, הזכיר כי אין מחלוקת שלנאשמים לא היה רישיון דיג, הפנה לסקירת הראיות בתגובה

שהגיש לטענת "אין להשיב לאשמה" וטען כי הוכח מעל לכל ספק סביר שבוצע דיג. ב"כ המאשימה עמד על כך שלפי סעיף 10(1) לפקודת הדיג ניסיון לביצוע דיג נחשב לעבירה מושלמת גם כאשר לא תופסים דגים, אך במקרה זה אכן תפסו הנאשמים בפועל דגיגונים. וכך סיכם ב"כ המאשימה התייחסותו לקו ההגנה וגרסאות הנאשמים:

"התיק הזה כולו מראשיתו עד סופו כולו ניסיון, אני בוחר את המילים העדינות לתאר את זה, כהתחכמות של הנאשמים להכיר במה שביצעו והם אף מודים בזה בשלב החקירה. דגיגונים לא שוחים בחול. דגיגונים שוחים בים. דגיגונים לא קופצים מיוזמתם אל רשת אלא נלכדים ברשת שנזרקת או מושלכת אל המים. לצערי גם האמינות של שני הנאשמים פה הוטלה היום בספק ולדעתי מוטב היה אם היו נמנעים מכך וחוסר האמינות או חוסר המהימנות בא לידי ביטוי בתשובות מתחכמות שלמעשה מאוד מאוד ברור לכולם עם היגיון בריא בדיוק מה קורה פה בתיק הזה וצר לי על כך."

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי קו ההגנה של הנאשמים למעשה מכוון להעדר תכנון עברייני, אך אין בכך כדי להוות סייג לאחריות פלילית לפי חוק העונשין.

לסיכום, טען ב"כ המאשימה כי העבירות הוכחו מעבר לכל ספק סביר וביקש להרשיע את שני הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום.

ב"כ נאשם 1 טען כי יש לזכות את מרשו מאחר שהוא לא הביא את הרשת ולמעשה נקלע לסיטואציה - **"בחור נורמטיבי שהתעורר בבוקר יחד עם עשרים חברים ובטעות הלך שמאלה וראה את חברו ויצא מצב שנזרקה רשת"**. עוד נטען כי המאשימה לא הוכיחה כי הרשת היא תקנית, הפקח לא צילם דגים ולא הוכחו היסוד העובדתי והנפשי. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשם כי מדובר בזוטי דברים, הנאשמים הם אנשים טובים ונורמטיביים ואילו היו רואים את השלט הם לא היו דגים. הנאשמים אינם מקצועיים ואינם דייגים, הם טעו ולא מוצדק להרשיעם בעבירות אלה. לפיכך, עתר ב"כ נאשם 1 לזיכוי הנאשמים.

ב"כ נאשם 2 הצטרף לדברי חברו, טען כי ישנה מחלוקת אם הנאשמים נמצאו בתוך גבולות השמורה וכאשר הופנה על ידי ביהמ"ש למפה 4/ת (ממנה עולה בבירור כי הנאשמים נמצאו בתחום השמורה) טען כי לא קיבל מפה זו במסגרת חומר החקירה שהועבר לעיונו ע"י המאשימה. בעקבות טענה זו, הציג ב"כ המאשימה הודעת דוא"ל (14/ת) שנשלחה לבאי-כח הנאשמים וכללה את המפה הנדונה כקובץ צבעוני. חרף זאת, ביקש ב"כ הנאשם 2 לחזור ולחקור את הפקח גיא לויאן שכן לטענתו התכונן לדיון רק על סמך חומר חקירה שצולם ע"י מזכירתו בבית דגן. בקשה זו נדחתה בהחלטה מנומקת במסגרתה הבהרתי, בין היתר, כי מפת התצ"א 4/ת לא הוגשה כראיה בלעדית או מרכזית להוכחת המיקום בו בוצעה העבירה לשיטת המאשימה, אלא לצורך המחשת עדויותיהם של גיא לויאן וד"ר רות יהל שהעידו כי הרשת הושלכה למים בשטח השמורה (עמ' 22 לפרוט'). ב"כ נאשם 2 ביקש לזכות את מרשו מאחר שלא הוכח מעבר לכל ספק סביר שפגע בשמורה, שכן לטענתו יש ספק לגבי גבול השמורה, וכן משום שאין לראות בדיג של דגיגון באמצעות רשת קרועה שמרשו לטענתו מצא במקום, משום פגיעה בשמורה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את מלוא חומר הראיות, לרבות העדויות, המסמכים והתמונות ושקלתי את טיעוני הצדדים,

מצאתי כי העבירות המיוחסות לנאשמים הוכחו מעבר לכל ספק סביר. ואלו טעמי.

1. **העבירה של דיג ללא רישיון דיג** - אין חולק כי הנאשמים לא החזיקו ברישיונות דיג במועד האירוע. למעלה מן הצורך הוגשה **תע"צ ת/13** המעידה על כך שלשני הנאשמים לא היה רישיון דיג ביום האירוע.

עצם ביצוע הדיג הוכח ברמה הנדרשת בפלילים באמצעות שורה של ראיות, לרבות עדויות הפקח גיא לויאן והאקולוגית ד"ר רות יהל, התמונות ואף הודאות שני הנאשמים בחקירותיהם (**ת/5, ת/6**) בכך שזרקו את הרשת למים. נאשם 2 אף אישר בחקירתו שתפס דגיגונים באמצעות הרשת. גרסאות הנאשמים בעדויותיהם בבית המשפט, בהן ניסו להתכחש לכך שביצעו פעולה של דיג באמצעות רשת היו גרסאות דחוקות ומתחמקות, אשר אינן עולות בקנה אחד עם השכל הישר ועם הראיות האחרות שבפניי. לעניין פעולת הדיג, יוזכר כי לפי הוראות פקודת הדיג, הגדרת "לדוג דגים" כוללת שימוש בכל שיטת דיג חוקית (סעיף 2 לפקודה) והגדרת העבירה של דיג ללא רישיון (סעיף 10(1)) היא רחבה וכוללת גם ניסיון לדוג.

10. (1) כל אדם -

(א) הנדרש להיות בעל רישיון, והוא דג או מנסה לדוג או שיש ברשותו מכשירי דיג במסיבות המוכיחות לבית המשפט שלפניו הובא בדיון שהיה בכוונתו להשתמש במכשיר לצורך דיג מבלי שקיבל רישיון בהתאם לפקודה זו, או

(ב) שהוא בעל רישיון והוא דג או מנסה לדוג או שיש ברשותו מכשירי דיג במסיבות המוכיחות לבית המשפט שלפניו הובא לדיון שהיה בכוונתו להשתמש במכשיר לצורך דיג בכל איזור שלגביו נתן שר החקלאות רישיון מיוחד לאדם אחר, או

.....

יאשם בעבירה ויהא צפוי, משהורשע, למאסר לא יותר משלושה חדשים או לקנס שלא יעלה על חמשים לירות או לשני העונשין כאחד.

2. **העבירות של פגיעה בשמורת טבע ופגיעה בחי בשמורה** - המאשימה הוכיחה בראיות שפורטו לעיל, וכן כמפורט בהחלטתי בטענת "אין להשיב לאשמה", כי הנאשמים ביצעו את הדיג **בשטח השמורה הימית**. בין היתר יוזכר כי העד גיא לויאן כתב בדו"ח הפעולה **ת/1** שהנאשמים עמדו על קו המים **בשטח השמורה הימית** וזרקו את הרשת וכך גם העידה ד"ר רות יהל. לטענת הנאשמים לא ידעו כי מדובר בשמורת טבע שכן לא הבחינו בשלטים. טענה זו דינה להידחות. אכרזת מקום כשמורת טבע מהווה דבר חקיקה ואין הכרח בהצבת שלטים המציינים את קיומה. כשם שאי ידיעת הדין אינה פוטרת מאחריות פלילית, כך גם אי ידיעת תוכנה של אכרזה על פי חוק כ"דין" אינה פוטרת (ראו ת"פ (קצ') 9700-08-13 **מדינת ישראל נ' אלימלך** (16.3.17), פורסם בנבו, והפסיקה המפורטת שם). למעלה מן הצורך, הוכח כי בשמורה זו מצוי שילוט רב המעיד על קיומה ועל האסור והמותר בה.

אמנם קיים סייג לאחריות פלילית של טעות במצב משפטי לפי סעיף 34³ לחוק העונשין, אולם על הטוען להתקיימותו לעמוד בנטל להוכיח כי "**הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר**" ברמה של יצירת ספק סביר. בענייננו, לא הועלתה טענה להתקיימותו של סייג זה, וגם אילו הייתה מועלית, הרי שלא הובאו ראיות משכנעות המעידות כי מדובר בטעות שהיא "בלתי נמנעת באורח סביר". זאת בשים לב, בין היתר, למהימנות הנמוכה של

עדויות הנאשמים בפניי ולשילוט הרב הקיים בשמורה, שהנאשמים יכלו בנקל להבחין בו.

לפגיעה הטמונה בעצם ביצוע דיג בשמורת טבע ימית מתייחסת בהרחבה חוות דעתה של המומחית ד"ר רות יהל (ת/11) המבהירה מהותן של שמורות טבע ימיות, מתייחסת לנזקים הנגרמים בשל דיג בשמורות טבע ימיות, וכוללת ניתוח הגורמים המאפשרים הצלחתה של שמורת טבע ימית, שביניהם היותה **שמורת "אל-געת" ורמת אכיפה גבוהה שהוכחה כגורם מפתח** ביעילות ובהשגת מטרות השמורות.

ד"ר יהל פירטה בחוות דעתה מקורות מדעיים ומחקרים עליהם הסתמכה, ולא נחקרה בחקירה נגדית על קביעותיה בחוות הדעת, כך שההגנה למעשה לא חלקה על תוכנה.

3. **העבירה של איסור הכנסת כלים ומכשירים לשמורת טבע (נאשם 2 בלבד)** - להוכחת עבירה זו הוצגו שלל ראיות, לרבות עדויות אנשי הרט"ג, תמונות, תפיסת הרשת עצמה והודאת נאשם 2 בחקירתו כי הרשת שהנאשמים זרקו למים שייכת לו (ת/6 ש' 16-17). לא מצאתי ליתן אמון בגרסה הכבושה שהעלה בעדותו בבית המשפט לפיה מצא את שתי הרשתות בחוף, גרסה בלתי סבירה העומדת בסתירה להודאתו האמורה בחקירתו בזמן אמת.

4. באשר לטענה בדבר **העדר יסוד נפשי**, יצוין כי אין מדובר בעבירות מסוג 'כוונה' אלא עבירות מחשבה פלילית (סעיף 20 לחוק העונשין) שעניינה מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, ואלו מוכחים ככלל מכוח 'חזקת המודעות', אשר לא מצאתי כי נסתרה במקרה זה.

5. אשר לטענת **זוטי דברים** שהעלו ב"כ הנאשמים - סעיף 34 לחוק העונשין קובע כי **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**. בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' חיים עזיזיאן**, פ"ד נג(5) 747 (1999) נפסק כי הגנת "זוטי דברים" תתקבל רק באותם מקרים שבהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס(2) 120 (2005), הבהיר בית המשפט העליון כי אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, יש להחילו **בזהירות** תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, והנחה כי **"בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור"**. לאחר שבחנתי את כלל נסיבות ביצוע העבירות שיסודותיהן התמלאו, ואת מהות האינטרסים המוגנים לאורה של ההלכה הפסוקה, לא מצאתי יסוד לקבוע במקרה דנן התקיימותו של סייג זוטי דברים. בהקשר זה יובהר כי כל טענותיהם של ב"כ הנאשמים המתייחסות להיותם צעירים נורמטיביים אשר האירוע חריג לאורחותיהם ולהתנהלותם - מקומן יפה לשלב הטיעונים לעונש ולא לעצם בחינת אחריותם הפלילית בעבירות שיוחסו להם.

סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשמים בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ג, 05 דצמבר 2022, במעמד הצדדים